

ה שיכון היה כמקרה. תנות
 המכולת, מרכז הרכילות האיזורי, המה
 ככורת דבורים. היאכנס של השיכון הצטרף
 פפו בחנות הקטנה, העבירו את הידיעה
 מסמרת השיער, והוסיפו דיבריי פרשנות כיך
 הדימון הטובה עליהן.

כשאלנה בלסברג (25) נכנסה לחנות, כדי
 לערוך את הקניות היומיות, פסק הרצע.
 כמה זוגות צעירים ננעצו בגבה מבטיהן
 הזועמים של הכלבתות פלחו את החלל.
 "פולניה מלובלכת! להשה אחריה מי
 שהי, למה היא לא מסתלקת לפולין?
 מה היא עושה כאן במדינה שלנו?" שנות
 השיכון יכול, אולי, לסבול אותה אלמלא
 יופיה, שוכה לריונין ברחבי בתים כר
 לה. הן הציצו בפני בעליהן, שעה שתלו
 מבטים חומדים בגיורתה הרקיקה והנאה.
 כל השיכון ידע שהיא מסוככת עם בעי
 לה, וכל בעלי הכרס והקרחת, שהתרחכו
 בערב על כסאות נוח על המרפסת, היו
 זוקפים את קומתם כשהיתה עוברת.
 הנשים שנאו אותה. בסתר ליבן קינאו
 בה. "איך אישה נשואה ואם לילד יכולה
 להיות יפה כל-כך?" תשבו. כשנודע להן
 שהיא גיורת, התחילו לרדת לחייה.
 ערב אחד הופיעו בשיכון שני גברים
 קשישים, עברו בין בתי השכנים, הציגו
 עצמם כגבאי בית-כנסת בדרום תל-אביב.
 "אתם צריכים להבין," הסבירו האלמונים,
 "שהשכנה שלכם היא לא יהודיה בכלל.
 היא המירה את דתה רק כדי להינשא לי
 בעלה!"

זה היה מספיק כדי להבעיר את האש.
 * * *
"אימא, את זונה!"

רוקה הקמן לא הבין מה רוצים
 ממנו ילדי השכונה. הוא השתעשע
 ערב אחד על השכמה מול הבית, וכל ה
 ילדים באו וזרקו עליו אבנים.
 "אתה גוי!" צעקו לו הילדים, "אתה
 מזמר!"

אלה בלסברג בעת נישואיה
 "יופי, אני גוי!"

התגאתה אסתר גרוס. הפולנים הסגירו את
 בעלה הראשון לנאצים, ומאו היא שונאת
 גויים, ובפרט פולנים.
 "הזונה הזאת באה לשיכון ואמרה שי
 קוראים לה 'אילנה', סיפרה הגברת גרוס
 (80 ק"ג), "אז לך תדע שמאחורי השם
 הזה מסתתרת זונה פולניה!"
 איך אפשר לדעת? הגברת גרוס ידעה.
 מה זה אומרת? לכל הגויים יש סימן
 מיוחד על המצח. כתוב להם בעיניים.

אחר כך נודע לה שהיא גיורת. אבל
 היא התנייה רק כדי להתחתן עם קלמן.
 התמרמרה הגברת גרוס. "היא חטפה בעל
 יהודי כדי לעשות ממנו נוצרי ושונא
 ישראל, והנחך את הממזר שלה כגוי!"
 יש לה אפילו סימנים מובהקים. המאמתים
 את התואוריה שלה. "הבעל שלה, קלמן,
 היה לפני כמה חודשים קומוניסט. זה הכל
 בגלל האשה הזאת. איך יהודי יכול להיות
 קומוניסט? אבל עכשיו, ברוך-השם, הוא

עליו. קלמן ביקש את עזרת בית-הדין הרב
 נר, וכדי שעזרה זו תהיה ממשית, דאג
 להפיץ את האמת על מוצאה של אשתו.
 אביו של קלמן הוא אחד מגבאי בית-
 הכנסת בקרית-שלום. הוא הכטיח להסדיר
 את העניין במהירות וביעילות.

***** הרב והגיורת**

אב הפעיה את קשריו הנרחבים
 בהגיו התיים בתל-אביב. קשרים אלה
 הגיעו עד לרב השכונות בכבודו ובעצמו.
 הרב ידידיה צחק פרנקל, אחד האנשים הי
 אהודים והסימפאטיים ביותר בחוגי הות.
 הוא שמע מפי הגבאים את גירסת הבעל.
 "היא לא אשה צנועה," סיפרו הגבאים
 לרב, "צריך להשיב אותה למוטב ולעשות
 למען שלום-בית!"

הרב הקשיב לגירסתם, השתכנע כי נר
 דמנה לו משמים מצוה גדולה: להשיב
 גיורת תועה אל חיק היהדות, ולהחזיר
 את שלום-הבית אל משפחה בישראל. הי
 גבאים רק שכוו לספר לו כי השכנים
 יורדים לחייה של הגיורת ובנה הפעוט.
 כשהדין בבית-הדין הרבני בתל-אביב
 היה בעיצומו, צילצל הרב אל פרנקליס
 של אלה בלסברג, עורך-הדין דוב שילנסקי,
 ביקש לשוחח עימו על העניין. שילנסקי
 מיהר אל הרב. איש האצ"ל לשעבר, שי
 התחנך בבית מסורת, רחש כבוד רב לי
 רב פרנקל, אותו הכיר שנים רבות קודם
 לכן.

על אורה פגישה נפוצו השבוע שתי
 גירסות. הסבירה אלה בלסברג: "יש לי
 בלב הרבה כבוד בשביל הרב, אבל אני
 חושבת ששמו לו רגל. הסעו אותה. לא
 סיפרו לו את האמת! הוא הומין אליו את
 העורך-דין שלי, וניסה להשפיע עליו שי
 יעזוב את העניין שלי, שיעזוב אותי לבד.
 אני חושבת שזה לא בסדר. אני חשבת
 שהרב לא היה צריך להתערב באמצע הי
 משפט. זה לא יפה!"

פרשת יוסלה שוחמאנר חזרה בבת-ים במהדורה שניה, עת נחטף בן הגיורת
אמא, מה זה ממזר?!

לרב פרנקל עצמו יש גירסה שונה בי
 מקצת. כשנתבקש השבוע להגיב על דברי
 הגיורת, הסביר הרב כי לא היה ידוע
 לו כי שכני הגיורת יורדים לחייה, וכי
 אלמונים ניסו לחטוף את בנה הפעוט.
 "אביו של קלמן בלסברג והאנשים שהיו
 איתו סיפרו לי רק על הסיסכון המשפחתי
 תי. לא ידוע לי דבר על נסיון-הטיפוח,
 או על כך שהשכנים יורדים לחייה, או על
 כך שבגבאי בית-כנסת מסויים מפיצים עליה
 שמועות ומנסים לחטוף את בנה. לא ידוע
 לי על כך דבר!"

היחיד שמילא את פיו מים היה עורך-
 הדין דוב שילנסקי. כשנתבקש השבוע
 להגיב על דיברי הגיורת והרב, ענה שילנ-
 סקי במשפט אחד: "אין תגובה!"
 הוא ייה מוכן רק לספר כי כאדם שומר
 מסורת הזועזע מהתנהגותם של כמה עסקני
 דת, שעשו "מעשים שלא ייעשו, ושלי
 בתור פרנקליס וצד מעורב בפרשה, אסור
 לדבר על כך!"

***** מובצע, "יום הולדת"**

פרשה העגומה לא הסתיימה
 עדיין בין כוחלי בית-הדין הרבני,
 שהפך בעיני אלה בלסברג לגיהנום. היא
 לא הגיעה לקיצה גם במסע הלחישות בי
 שיכון הבתיים.
 ערב אחד מצאה אלה את דירתה ריקה.
 "הם חטפו את בני!" צעקה. היא מיהרה
 להפש אותו ברחוב, אבל מבטיהן של הי
 שכנות, שליוו אותה, הסגירו את שימחתן
 לאידה של האם האומללה. "הם חטפו את
 בני! הם לקחו איתו ממני!" בקעו כל
 הלילה הזעקות מהדירה הקטנה ברחוב מיב
 צע סיני, בבתיים.
 "שקט שם, זונה פולניה!" ענה מלמזה
 ההד.

כעבור שבועיים שוב היה שרוקה הקטן
 בביתו. האם אורה אומק, אספה קומץ
 ירדים, חטפה בעורתם את בנה היחיד.
 אבל פעולת-התגמול לא איחרה לבוא.
 לפני שבועיים, כשחגג הילד את יום-הולדתו,

חזר למוטב ואל היהדות!
 מאין שאבה גברת גרוס את כל החוכ
 מה הזאת? הו, זה פשוט מאד. יש לי
 קשרים! היא מכירה שני גבאים בבית
 כנסת מסויים בפרברי תל-אביב. אנשים
 נהדרים! הם אמרו לי!"

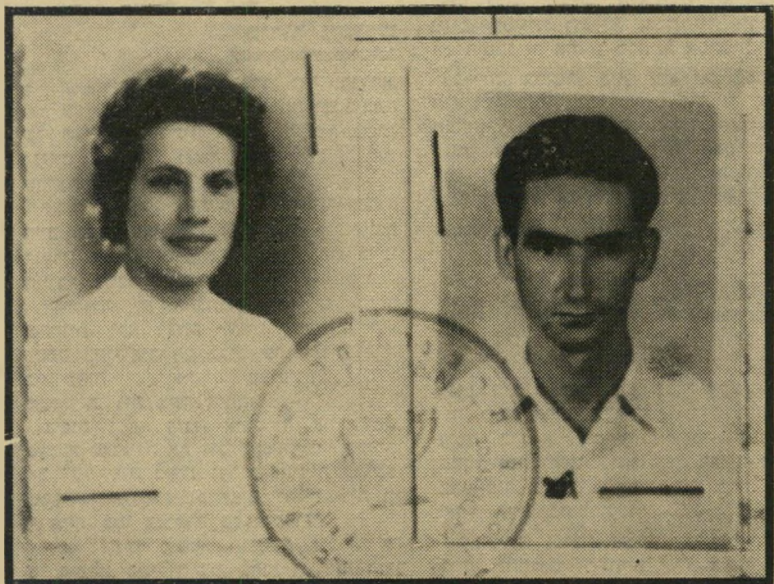
מניין הם שאבו את ידיעתם? גם זה
 פשוט מאד. לקלמן בלסברג נאמס לחיות
 עם אישתו. לא חשוב מי צודק בסיסכון
 המשפחתי. העובדה היא שהשניים החליטו
 יום אחד שחיים המשותפים שוב אינם
 חיים.

הם החליטו לפנות איש לזרכו, אבל כל
 אחד מס ביקש להשאיר אצלו את שרוקה
 הקטן. אלה לא רצתה בשום אופן לחזר

"אני תיכף ראיתי שמהו לא בסדר אצלה.
 העיברית שלה לא היתה, פעם, עיברית
 של יהודיה." הו, זה פשוט מאד. יש לי
 והעיברית של גברת גרוס? טוב, אבל
 אני יודעת אידיש! זה כמו עיברית. אפי
 לו יותר חשוב!"

***** הגבאים ידעו**

יום אחד היא החליטה לברר מי היא
 בדיוק אילנה. החקירה היתה קצרה ו
 תכליתית. היא שמעה במיקרה שידי-משפ
 חה קורא לא אלה. "זה שם פולני!"
 הסבירה השכנה הקנאית, "עוד לא ראיתי
 יהודיה שקוראים לה אלה!"

אלה וקלמן בתעודת-הנישואין של הרבנות
 "אמא, את זונה!"

הוא לא ידע מה זה גוי, ולא הבין מה
 זה ממזר, אבל אסתר גרוס (50), אלמנה
 שעברה את מהנות-הריכוז של הנאצים,
 התנדבה להסביר לו. "מה יש? שידע!
 הוא צריך לדעת את האמת!" היא לקחה
 אותו הצידה והסבירה לו את כל התורה
 כולה על רגל אחת: "אמא שלך זונה!
 שרוקה עליה הבייתה פעוע ומוכה. 'אמא'
 שאל, "מה זה להיות גוי?" האם אימצה
 אותו אל ליבה. "גוי זה ילד טוב", הסבירה.
 הילד נרגע. "יופי, אני גוי!"

אחרי-כך הוא פרץ למטבח, כשבפיו עוד
 בשורה משמחת. "אימא, את יודעת מה,
 קרא בהתלהבות, "את זונה!"
 "איה יופי," שמחה האם על פיקחותו
 של בנה, אימצה אותו חזק-חזק. "את יופי
 של זונה אימא!" קרא הפעוע בהתלהבות.
 "תגידי אימא, מה זה להיות זונה?"

דמעות ניגרו על פניו התמימים, העגור
 לים. עיני-ילד ננעצו פעורות לרוחה בי
 עיניים זולגות של אם אומללה, שביקשה
 להסתיר את צערה מבנה הפעוט.
 למחרת התקבצו סביבו כל השכנות הי
 קנטרניות. "יופי לי, אני גוי!" צרח לי
 עומתן שרוקה, "אני ממזר, אימא שלי זר
 נה!" השכנות התמוגגו.

תגידי לאימא שלך שתחזור לפולין,
 ילמרו אותו השכנות, "הגוי קטן, אתה
 שומע, תגידי לאימא שלך שישראל זה
 לא בית-זונות!"
 איפה זה פולין? שאל בערב הצבר הי
 קטן את אמו. "הודוה היא אמרה לי
 שאני צריך ללכת לשם מפני שאני גוי
 ממזר ואת, אמא, זונה, או בואי נלך
 לשם!"

האם האומללה פרצה בכבי הסטרי, העי
 פה רהיטים, שברה צלחות. ביכיה מצא
 לו הד למטה, ברחוב המשתר לבידור. הח
 נשים התקבצו מתחת לחלון הפתוח, צרחו
 במקהלה מדברת "זונה זונה גוייה גוי
 יה!"